

[B Thyregod.]

opfattelse og det, som regeringen og også justitsministeren selv ved tidligere lejligheder har givet udtryk for.

Med hensyn til justitsministerens og forsvarsministerens opgave i forbindelse med disse sager — det er bl. a. den såkaldte trotylsag — er jeg enig i det, justitsministeren har sagt vedrørende dette spørgsmål, at det ikke er justitsministeriets opgave at vurdere, hvad der er militære hemmeligheder. Det må være forsvarsministeriet, der må tage stilling til dette spørgsmål, og herefter må sagen forelægges for domstolene i det omfang, der bliver tale om straffesager, som der nu er tale om, og det er så domstolene, der skal træffe afgørelse i disse sager. Dømmerne har mulighed for at vurdere det, som de har mulighed for at vurdere i en række andre tilfælde, hvor de også dømmer inden for områder, hvor de naturligvis ikke kan være specielt sagkyndige. De kan ikke være sagkyndige på alle områder, heller ikke på de militære, men de må alligevel have mulighed og har mulighed for at dømme ud fra retfærdighedssynspunkter i disse tilfælde.

Må jeg endelig fremhæve, at der findes en undtagelsesbestemmelse i § 110 a, som hr. Kjeld Olesen citerede. Hvis det pågældende blad har tilladelse til at bringe en meddelelse, så ligger sagen naturligvis anderledes, så er der ikke tale om en overtrædelse af § 110 a. Det vil jeg gerne fremhæve i relation til de forhold, som hr. Kjeld Olesen var inde på, idet han hævdede, at også andre blade havde gjort sig skyldig i overtrædelse af § 110 a. Der er netop denne forskel, at hvis der foreligger en tilladelse eller en bemyndigelse, ja, så er stillingen en anden, så foreligger der ikke nogen overtrædelse af § 110 a; det fremgår af selve ordlyden af bestemmelsen.

Jeg vil altså gerne udtrykke min glæde over, at socialdemokratiet har taget afstand fra denne forespørgsel, og jeg håber, at debatten her i dag vil give bred opbakning om de synspunkter, som også socialdemokratiet deler.

Nordqvist: Hr. Kjær Rasmussen antyder i sin forespørgsel, ikke alene at vi har en politistat, men også at regeringen er skyldig

i tiltagende brug af politistatsmetoder. Nu kan jeg naturligvis ikke vide, hvad hr. Kjær Rasmussen forstår ved en politistat, men mon ikke langt det store flertal i den danske befolkning ligesom jeg dermed forbinder et land, hvor folk med politisk uønskede meninger spærres inde, hvor den enkeltes og boligens ukrænkelighed, pressefriheden og borgernes ret til at organisere sig i politiske foreninger ikke eksisterer, simpelt hen fordi disse frihedsrettigheder ikke passer ind i det politiske mønster.

Den anklage, hr. Kjær Rasmussen rejser, er derfor alvorlig. Så alvorlig, at hans påstand efter min mening burde have været ledsaget af eksempler på klare, ubestridelige lovbrud eller åbenbare rettergangsfejl og ikke blot være motiveret i så bred almindelighed, at læseren får det indtryk, at vi lever i et retsløst samfund, hvor borgerne helt og aldeles er prisgivet statsmagtens vold, og at den fornødne hjælp hertil beredvilligt ydes af domstolene. Enhver ved, at dette ikke er rigtigt. Men intet er, som det vides, ufejlbart, ej heller det danske retssystem, der ustandselig må tilpasses samfundsudviklingen.

De eksempler, hvorpå hr. Kjær Rasmussen støtter sit postulat om, at vi lever i en politistat, ulovlig ransagning, beslaglæggelse m. m., er nærmere omhandlet i retsplejeloven, der fastsætter, hvornår ransagning og beslaglæggelse kan ske og hvordan. Bestemmelserne vedrører selvsagt hele straffelovgivningen og ikke blot sager med en vis politisk interesse, og hr. Kjær Rasmussen kunne ganske enkelt ved at slå op i loven overtøye sig om, at ransagning i visse tilfælde kan ske uden dommerkendelse. Deri ligger altså ikke noget lovbrud. Om betingelserne i det tilfælde, hr. Kjær Rasmussen tænker på, har været til stede, er påkendt af retten.

Hr. Kjær Rasmussen anfører videre, at der er sket beslaglæggelse af flere tidsskrifter, og han tænker vel her på Vietnam-Solidaritet og Politisk Revy, der blev beslaglagt under henvisning til straffelovens § 110 a som indeholdende militære hemmeligheder. En sådan beslaglæggelse kan kun ske efter en dommerkendelse, der også foreligger i disse to sager. De pågældende redaktører hævder kun at have trykt, hvad der tidligere har været publiceret.